

Kniha Daniel — devadesát tři

Odhalení prorocké trilogie Říma: od starověkého pohanství k novodobému klamu

Jeff Pippenger

2024-02-26

Kniha Daniel určuje, že vidění ustanovuje Řím, a tomuto porozumění odporovali protestanté milleritské historie, když William Miller tuto skutečnost označil. V posledních dnech je to stále Řím, kdo ustanovuje vidění, a dnes laodicejský adventismus nyní zastává padlý protestantský názor, že lupiči tvého lidu jsou Antiochos Epifanés. Lid smlouvy, který byl v milleritské historii pomíjen, odporoval téže pravdě, již nyní odporuje lid smlouvy posledních dnů, který je nyní pomíjen. Šalomoun to vyjádřil dobře:

Co bylo, jest to, co bude; a co se dělo, jest to, co se dít bude; a není nic nového pod sluncem. Je něco, o čem by bylo lze říci: Hle, toto je nové? Již to bylo od věků, které byly před námi.
Kazatel 1,9.10.

Prorocky existují tři projevy Říma a první dva projevy určují charakteristiky třetího, neboť pravda je potvrzena svědectvím dvou.

Jestliže tě však neuposlechne, přiber s sebou ještě jednoho nebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků bylo potvrzeno každé slovo. Matouš 18,16.

Náboženstvím pohanského Říma bylo pohanství a pohanství je padělkem pravého náboženství. Není to ani tak padělek v tom smyslu, v jakém se rozumí padělaná měna, neboť pohanství se pravému náboženství ve skutečnosti vůbec nepodobá. Avšak z prorockého hlediska má rysy padělku. Město Řím je padělkem Jeruzaléma a má chrám (Pantheon), který byl padělkem chrámu v Jeruzalémě. Náboženské praktiky pohanství jsou neposvěcené a ďábelské, avšak představují Satanovy padělané náboženské praktiky. Hlava náboženství pohanského Říma nesla titul Pontifex Maximus. „Pontifex Maximus“ původně označovalo nejvyššího kněze římského státního náboženství ve starověkém Římě, přičemž jeho původ sahá do raného období římské republiky. Postupem času se tento titul spojil s politickou a náboženskou autoritou a nakonec se vyvinul v titul, který dnes užívá papež v římskokatolické církvi.

Titul nejvyššího kněze pohanského Říma zněl Pontifex Maximus a byl také titulem nejvyššího kněze papežského Říma; je to latinský termín, který znamená „Největší z Nejvyššího pontifika“. Byl nejvyšším knězem římského státního náboženství, zvláště kultu boha Jupitera. Pontifex Maximus měl významnou náboženskou autoritu a odpovědnost, včetně dohledu nad různými náboženskými obřady a zajišťování řádného fungování římského náboženského kalendáře. Pontifex Maximus byl hlavou kolegia pontifiků (Collegium Pontificum), skupiny kněží odpovědných za vykládání a zachovávání obřadů římského náboženství.

Nejvyšší kněz jak pohanského, tak papežského Říma byl Pontifex Maximus; proto i titul hlavy novodobého Říma bude přirozeně Pontifex Maximus. Náboženstvím pohanského Říma bylo pohanství a náboženstvím papežského Říma bylo, a dosud je, pohanství, avšak zahalené vyznáváním křesťanství; a náboženstvím novodobého Říma posledních dnů bude pohanství, zahalené vyznáváním křesťanství.

Jak pohanské, tak papežské Římu byl určen zvláštní časový úsek, po který měly vládnout svrchovaně. Pohanský Řím měl vládnout svrchovaně po tři sta šedesát let, aby se naplnilo časové proroctví z Daniele, kapitoly jedenácté, verše dvacátého čtvrtého.

Pokojně vejde i do nejtuchnějších míst provincie; a učiní to, co neučinili jeho otcové ani otcové jeho otců; rozptýlí mezi ně kořist, lup i bohatství; ano, bude strojit své úklady proti pevnostem, avšak jen na čas. Daniel 11,24.

Předmětem dvacátého čtvrtého verše je pohanský Řím, neboť se stal předmětem v šestnáctém verši a zůstává jím až do verše třicátého prvního. Těmito verši se budeme podrobně zabývat v příštích článcích, zde však pouze poukážeme na to, že proroctví označilo, že pohanský Řím bude svrchovaně vládnout po tři sta šedesát let, jak je znázorněno tím, že Řím „zamýšlí“ své „úmysly od pevností, a to po čas“. Slovo přeložené jako „proti“ ve skutečnosti znamená „od“ a verš říká, že Řím bude řídit svět „od“ „pevností“, jímž bylo město Řím, a bude tak činit po „čas“, což je tři sta šedesát let.

Pohanský Řím začal svrchovaně vládnout v bitvě u Actia roku 31 př. Kr. a vládl svrchovaně až do roku 330 po Kr., kdy Konstantin přenesl hlavní město říše z pevnosti města Říma do města Konstantinopole. Tehdy říše započala svůj nechvalně proslulý úpadek. Město Řím bylo prorockou „pevností“ pohanského Říma, a když vládl z tohoto města, byl neporazitelný. Ve válčení, které následovalo po Konstantinově přenesení moci, se město Řím stalo cílem útoku Geisericha a vpádu barbarských kmenů, jež jsou znázorněny prvními čtyřmi polnicemi ve Zjevení, kapitole osmé.

Z tohoto důvodu v 11. kapitole Daniela, ve verši 31, „ramena“ (pohanský Řím), která povstala na podporu papežství, nejprve poskvnila „svatyni síly“. Město Řím je prorockou „svatyní síly“ jak pro pohanský, tak pro papežský Řím, neboť roku 330, s přenesením pohanské moci do Konstantinopole, bylo město Řím ponecháno papežskému Římu, který byl na vzestupu. Z tohoto důvodu Zjevení 13,2 říká, že drak (pohanský Řím) dal papežskému Římu svůj „trůn“. „Trůn“ je místo, odkud moc vládne, a od roku 538 až do roku 1798 vládl papežský Řím svrchovaně, tak jako předtím pohanský Řím vládl svrchovaně po „čas“.

Proroctví určuje konkrétní časové období, během něhož jak pohanský, tak papežský Řím vládly svrchovaně, a když tak činily, dělo se to z jejich sídla moci, jímž bylo město Řím. Nepřemožitelnost pohanského Říma skončila tehdy, když opustil město Řím, čímž byl vyznačen konec tří set šedesáti let, znázorněných jako „čas“ ve verši dvacet čtyři; a když roku 1798 skončilo dvanáct set šedesát let papežské vlády, dal Napoleon papeže odvést z města Říma a ten zemřel ve vyhnanství.

Pohanský Řím a papežský Řím potvrzují, že moderní Řím bude v posledních dnech svrchovaně vládnout po určité prorocké období. „Času již nebude“, avšak období papežského pronásledování v posledních dnech je určité období, které začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech a trvá až do uzavření lidské doby milosti, kdy Michael povstane a prohlásí: „Kdo činí bezpráví, ať ještě činí bezpráví; kdo je poskvrněný, ať se ještě poskvřňuje; kdo je spravedlivý, ať ještě činí spravedlnost; a kdo je svatý, ať se ještě posvěcuje.“

Pohanský Řím pronásledoval křesťany v Koloseu ve městě Řím během svých krvavých dějin a křesťanští historikové odhadují, že během temného středověku papežské vlády bylo papežstvím zavražděno sto milionů mučedníků, avšak papežství toto tvrzení popírá a stanoví tento odhad přibližně na padesát milionů. Pohanský i papežský Řím pronásledovaly Boží věrné a moderní Řím bude v posledních dnech rovněž pronásledovat Boží věrný lid.

„Mnozí budou uvězněni, mnozí budou prechat o život z měst a městeček a mnozí se stanou mučedníky pro Krista, když budou stát na obranu pravdy.“ Selected Messages, kniha 3, 397.

Pohanský Řím překonal tři zeměpisné překážky, když přebíral vládu nad světem. Papežský Řím překonal tři zeměpisné překážky, když přebíral vládu nad světem. Moderní Řím v roce 1989 přemohl krále Jihu (ateistický Sovětský svaz) a příště svrhne slavnou zemi (Spojené státy) při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Poté přemůže Egypt (celý svět).

„Celá společnost se rozděluje do dvou velkých skupin, na poslušné a neposlušné. Ve které z těchto skupin budeme nalezeni?“

„Ti, kdo zachovávají Boží přikázání, ti, kdo nežijí jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst, tvoří církev živého Boha. Ti, kdo se rozhodnou následovat antikrista, jsou poddanými velkého odpadlíka. Seřazení pod praporem satana přestupují Boží zákon a vedou druhé k jeho přestupování. Snaží se utvářet zákony národů tak, aby lidé prokazovali svou loajalitu pozemským vládám tím, že pošlapávají zákony Božího království.“

„Satan odvádí mysl k nepodstatným otázkám, aby lidé jasným a zřetelným zrakem neviděli věci nesmírné důležitosti. Nepřítel plánuje polapit svět.“

„Takzvaný křesťanský svět se má stát jevištěm velikých a rozhodujících činů. Lidé v postavení autority budou po příkladu papežství vydávat zákony ovládající svědomí. Babylón dá všem národům pít víno rozhorlení svého smilstva. Každý národ bude do toho zahrnut.“ Manuscript Releases, svazek 1, 296.

Aby obhájil pravdu, která ztotožňuje „nádhernou zemi“ z Daniela jedenácté kapitoly, verše čtyřicátého prvního, jako symbol Spojených států, otevřel Lev z pokolení Judova studentům proroctví posledních dnů zásadu trojí aplikace proroctví. Světlo vycházející z oněch posledních šesti veršů bylo ustaveno tím, že se dějiny představované „ustavičnou obětí“ v knize Daniel, jak jsou vyloženy ve verši třicátém prvním Daniela jedenácté kapitoly, vztáhly na posledních šest veršů této kapitoly. Táž základní pravda („ustavičná oběť“), která se stala klíčem k Millerovu prorockému rámci, vytvořila také prorocký rámec posledních dnů. Millerův rámec byl založen na dvou pustošících mocnostech pohanství a papežství, které pronásledovaly Boží lid, a rámec

posledních dnů je založen na třech pustošících mocnostech, které pronásledují Boží lid v posledních dnech.

Nárůst poznání, znázorněný v posledních šesti verších Daniela jedenácté kapitoly, které představují nárůst poznání, jenž přišel v roce 1989, a jenž je znázorněn řekou Hiddekel, byl potírán nepřáteli pravdy. Tento odpor vedl k pochopení zásady trojí aplikace proroctví, která byla nejprve rozpoznána jako trojí aplikace Říma, což je předmět, jenž ustavuje vidění prorockých dějin.

Kde není vidění, lid se kazí; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Trojí aplikace tří projevů Říma ukazuje, že náboženstvím pohanského i papežského Říma je pohanství a že jejich náboženství je řízeno mužem nesoucím titul Pontifex Maximus. Tyto dva projevy Říma ukazují, že tři zeměpisné mocnosti jsou odstraněny dříve, než začnou po stanovenou dobu svrchovaně vládnout, a že budou vládnout ze sedmipahorkatého města Říma, které je jejich svatyní síly. Oba dosvědčily skutečnost, že pronásledovaly Boží věrný lid. Proto na základě těchto dvou svědků víme, že náboženstvím moderního Říma bude pohanství a že bude řízen papežem Říma, jehož titul je Pontifex Maximus.

Dříve než se veliká nevěstka ujme vlády a začne svrchovaně panovat, bude muset moderní Řím překonat tři překážky; první překážkou jsou minulé dějiny, a to zánik Sovětského svazu v roce 1989, ateistického nepřítele Říma, který odolával moci Říma v Evropě. Další překážka bude odstraněna při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech, a potom Organizace spojených národů na krátký čas odevzdá svou moc modernímu Římu. Jakmile bude plně dosazen na trůn, nastane pronásledování posledních dnů.

Kniha Daniel, a zvláště osmá kapitola Zjevení, poskytují prorocké charakteristiky Říma, které přispívají ke správnému porozumění modernímu Římu. Jednou z těchto charakteristik bylo rozdělení Římské říše na Východ a Západ, jak je v roce 330 provedl Konstantin. Pohanský Řím a papežský Řím, jsou-li posuzovány společně, rovněž vypovídají o dvojí povaze Říma. Konstantinovo rozdělení, které dalo vzniknout západnímu a východnímu Římu, je druhým svědectvím o pohanském a papežském Římu. Konstantin ustanovil občanskou moc na východě a církevní moc ponechal na západě. Pohanský Řím představoval státnictví a papežský Řím představoval církevnictví. Východ byl státnictvím, Západ byl církevnictvím, jak je předobrazeno železem a hlinou v Danielovi 2, nebo mužským rohem a ženským rohem v Danielovi 8, nebo dravými šelmami v Danielovi 7 a svatyněmi zvířaty v Danielovi 8.

Novodobý Řím bude rovněž dvojí povahy, sestávající ze spojení církve a státu, železa a hlíny, církevní a státní politiky; avšak novodobý Řím bude také trojí povahy. V osmé kapitole Zjevení byl jak západní, tak východní Řím doslova i symbolicky rozdělen na tři části. Konstantin, vládnuocí z východního Říma, doslova rozdělil své království svým třem synům a západní Řím byl symbolicky znázorněn sluncem, měsícem a hvězdami, které představovaly trojitou formu vlády užívanou Římskou říší. Novodobý Řím tedy, ačkoli je dvojí v tom, že zahrnuje církevní i státní politiku, bude rovněž představovat trojité spojení, znázorněné drakem, šelmou a falešným prorokem.

Projevy pohanského a papežského Říma určují složité prorocké utváření závěrečného Moderního Říma. Je to trojí spojení, k němuž dochází při brzy přicházejícím nedělním zákonu, které vede svět k Armagedonu. Je to celosvětový „obraz šelmy“, jenž je symbolem spojení církve a státu. Jeho hlavou je Pontifex Maximus, který vládne z města Říma, jež je sídlem jeho moci. Občanskou autoritu člověka hříchu poskytne Organizace spojených národů a svět bude donucen přijmout trojí, avšak dvojí systém antikrista donucovací mocí Spojených států. Tak, právě jako pohanský Řím (drak) ve Zjevení třinácté kapitole, verši druhém, dal papežství „svou moc, svůj trůn i velikou pravomoc“, i Spojené státy, předobrazené pohanským Římem, vykonávají tytéž tři díla pro moderní Řím. Sídlem je Vatikánský městský stát v sedmipahorkatém městě Římě, autoritou je Organizace spojených národů a mocí jsou Spojené státy. Společně vedou svět k místu, kde papežství „dojde ke svému konci, a nebude nikoho, kdo by mu pomohl“.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

A šestý anděl vylil svou číši na velikou řeku Eufrat; a její voda vyschla, aby byla připravena cesta králům od východu slunce. A uviděl jsem tři nečisté duchy podobné žábám, jak vycházejí z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka. Neboť jsou to duchové ďáblů, činící divy, kteří vycházejí ke králům země a celého světa, aby je shromáždili k boji toho velikého dne Boha Všemohoucího. Hle, přicházím jako zloděj. Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj oděv, aby nechodil nahý a neviděli jeho hanbu. A shromáždil je na místo zvané hebrejsky Armageddon. A sedmý anděl vylil svou číši do povětří; a z chrámu nebeského od trůnu vyšel mocný hlas, který pravil: Stalo se. Zjevení 16,12–17.